

[Erhard Jakobsen]

være meget, meget sjældent, at Danmark står med et helt specielt synspunkt, som så ni andre lande bliver enige om at træde på, herunder de fire eller fem store. Enhver, der kender det mindste til EF, ja, bare til udenrigspolitik, ved, at det, der er tale om, er, at England og Frankrig, England og Tyskland, Tyskland og Frankrig, Frankrig og Italien har modsatte synspunkter i et eller andet spørgsmål.

Det typiske var vel den lange forhandling, som førtes mellem Helmut Schmidt og Mitterrand for nylig, hvor man havde forskellige opfattelser af nogle ting. Så mødes de to og afgiver faktisk noget suverænitæt, i og med at de bliver enige om at udstede en erklæring, hvorefter de tager et standpunkt, som ikke var det, de startede med, og som ikke var det, de havde nemmest ved at forsvare derhjemme, men det var altså det, som de nåede frem til i Fællesskabets interesse. Det er den smukkeste form for samarbejde, der findes, og vi skulle da være nogle skarn, hvis Danmark satte sine egne småborgerlige – kan vi kalde det for at bruge et udtryk, der er særdeles anvendt i visse kredse – interesser ind i sådan en sammenhæng og vovede at skade europæisk fællesskab ved at begynde at spille hasard med storpolitiske interesser. Jeg håber, at udenrigsministeren vil se lige så realistisk i fremtiden på disse ting, som han gør nu; det er i hvert fald ikke udtryk for blåøjethed.

På samme måde i omtalen af Parlamentet. De, der har talt om det, gør sig også skyldige, om ikke i blåøjethed, så i manglende kendskab til det, de taler om. Ministeren ved lige præcis, hvad det er. Ministeren har ramt det helt rigtige: det er et spørgsmål om ministrenes holdning. All right, jeg ved da godt, at der er nye medlemmer, der aldrig har prøvet at være i et parlament før, og de gør sig vældigt ud til bens; de vil have parlamentet placeret, sådan som de tror deres eget nationale parlament er placeret; de vil altså have en lovgivningsmagt og sådan noget ind. All right, nu kan de risikere at få en retssag på halsen; jeg trøster mig bare med, at nede i EF er der i hvert fald ikke noget, der hedder varetægtsfængsling, isolation og sådan noget, og tortur er heller ikke opfundet dér, så det er ikke noget, medlemmerne kan pådrage sig.

Men i hvert fald opfører disse medlemmer sig ikke særlig klogt; der er store grupper i

Parlamentet, der ikke opfører sig særlig klogt i denne debat. Men da er det dobbelt vigtigt, at ministrene opfører sig klogt, og heldigvis er flere af dem selv forhenværende medlemmer af Parlamentet, så de kender tonen, og de kender svaghederne, men de kender også styrken, og de ved, at det, der sårer Parlamentet, er, hvis f. eks. en minister bliver væk ved en lejlighed, hvor det havde været særdeles godt, om han var der; hvis han kommer med et fuldstændig afvisende svar på et spørgsmål i stedet for bare at tage sagen op og drøfte den lidt uden at tage definitiv stilling; for det kan den ene ikke på de ti's vegne. Men al den slags ting er i allerhøjeste grad et spørgsmål om optræden, og det var lige nøjagtigt det, udenrigsministeren havde fat i; det er et spørgsmål om, at man skal behandle hinanden ordentligt, erkende, hvor man efter forfatningen står, og så må man ikke gå for vidt; men man skal på den anden side gå så langt, som man kan i det venskab, der skal være institutionerne imellem.

Jeg skal sige, at vi stemmer naturligvis for den af hr. Robert Pedersen foreslåede dagsorden.

Og så lige en enkelt korrektion til hr. Ole Bernt Henriksen, der mente at vide, at han kunne få medhold hos folk, der havde siddet længere i dette høje ting, end han selv har, i den antagelse, at sådan noget som det, hr. Steen Folke her havde sagt, havde man aldrig oplevet magen til. Uha, det har man oplevet tit, når man har siddet her nogle år.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne beklage over for udenrigsministeren, at jeg ikke var til stede, da han gjorde nogle bemærkninger, men jeg har fået referat.

Jeg har forstået, at ministeren har sagt, at der ingen tvivl overhovedet er om forståelsen af, hvilken status embedsmænd, der arbejder i forbindelse med formandskabet, har.

Til opklaring af, hvorfor jeg er i tvivl, vil jeg gerne citere, hvad der faktisk står i Londonrapporten.

Der står: »Disse embedsmænd forbliver ansat i deres nationale udenrigsministerier og indgår i staben på deres ambassade i formandskabshovedstaden.« Så langt, så godt. Det kan jeg godt forstå.